

Timothy's Opdracht

Timothy's Opdracht

M.K. Peta

Schrijver: M.K. Peta

Coverontwerp: M.K. Peta

ISBN: 9789402146493

© M.K. Peta (Margreet Keijzer) 2000

1998

Hoofdstuk 1: De opdracht

Verveling

“Begrijp dan toch eens dat ik me hier vreselijk verveel!”

Timothy gooit zijn rugzak in de hoek. Hij is kwaad op Dyne die hem juist terug brengt.

“Hij was weer van plan stiekem naar boven te gaan,” vertelt ze aan haar zus Twyn.

Timothy kijkt met toegeknepen ogen naar de vrouwen. Hij is boos omdat het weer is mislukt. Vier jaar woont hij nu al in een hol onder de grond. Zijn gezelschap: een stel oude Witte Wieven. En waarom? Omdat de Hoge Raad in Engeland hem hierheen stuurde. En hun taak: hem heropvoeden! En dat nemen ze heel serieus!

Dat ze onder de grond wonen snapt hij best, dat is veiliger. Timothy vindt het geweldig dat het de Witte Wieven lukt om zó onzichtbaar te zijn. Niemand gelooft meer dat er ooit echte Witte Wieven waren. Het is veel makkelijker om een elf te zijn, zoals hij. Niemand ziet hem. Alleen mensen die de meidoorndrank hebben gedronken zien het. Hij kan dus rustig het bos of zelfs de stad in gaan. Maar dat willen zij niet hebben! Stom hoor! Elfen moeten boven de grond, niet er onder! Hij houdt het niet meer uit!

Twyn, het oudste en strengste Wief, kijkt hoofdschuddend naar de jonge elf die tot aan haar knie reikt. Hoe lang kunnen ze hem nog binnenhouden?

“Stomme wijven zijn jullie. Jullie alle drie...” Timothy weet dat hij te ver gaat en duikt weg achter een stoel. Hij moet oppassen dat Twyn hem niet grijpt. Het zal niet de eerste keer zijn dat ze hem aan zijn bretels aan de wand hangt tot hij is uitgeraasd.

Maar Twyn rekt haar arm niet uit. Ze weet dat hij het niet makkelijk heeft. Maar ze durft Timothy nog geen extra vrijheid te geven. Wist ze maar iets om hem af te leiden.

“Hoe vaak moet ik je nu nog zeggen, Tim, dat het geen wijven zijn, maar Wieven.”

“Komt precies op hetzelfde neer. En ik heet, Tim-o-thy!” Snel glipt hij vanachter de stoel naar de tafel.

“Elke keer als jij wijven zegt, zeggen wij Tim. Eigen schuld. Kom onder die tafel vandaan, Tim!”

“Nee!”

In haar slaapvertrek wordt Myrthe, het jongste Wief, wakker uit haar middagdutje. Ze hoort de ruzie die vanuit de kamer klinkt. Myrthe, die niet van ruzie houdt, besluit om maar weer eens in te grijpen.

“Wat heeft ons elfje uitgespookt dat jullie weer zo aan het gillen zijn?”

“Help me, Myrthe. Twyn is kwaad en ik heb helemaal niets gedaan.”

Timothy komt snel onder de tafel vandaan en verschuilt zich achter de lange nachtpon van Myrthe.

“Myrthe, grijp hem eens in de nek. Ik wil met die kleine opdonder praten,” zegt Twyn iets rustiger nu.

Myrthe kijkt achterom en ziet een paar fonkelende oogjes smeken om hulp.

“Wat heb jij uitgespookt, Timothy?” vraagt ze.

“Niets, ik wandelde alleen maar door de tunnels. En toen.., toen kwam Dyne en die sleepte me mee hier naar toe.”

Hij loert om de benen van Myrthe heen naar Dyne. Dyne heeft net thee ingeschonken en gaat zitten. Ze kijkt naar Myrthe en geeft haar een knipoog als Timothy zich weer achter haar verstoppt.

“En waar was je al helemaal, jongeman..., vertel dat maar eens,” zegt ze dan streng.

Boos blijven op de elf met zijn guitige snuit valt niet mee, maar dat mag hij niet merken.

“Onder de kampeerboerderij, ‘de Heksenlaak’, nou goed!”

“Timothy, Dyne heeft je al zo vaak gewaarschuwd. Je weet nu toch wel dat de tunnels daar gemakkelijk instorten. Trouwens, jij hebt er niets te zoeken,” moppert Twyn.

Ze draait zich om naar haar spinnewiel en pakt de draad weer op. Twyn heeft geen zin meer in de zoveelste discussie over verveling en vrijheid. De afgelopen vier jaar is dat steeds weer een reden voor ruzie geweest.

Dyne heeft haar aandacht bij haar thee. Zij heeft ook geen zin in het vraag- en antwoordspel dat nooit ophoudt.

Myrthe draait zich om. Timothy, die haar nachtpon nog steeds vasthoudt, draait mee. Hij lift mee als zij terug gaat naar haar slaapvertrek. Myrthe is het Wief waarmee hij het beste kan opschieten. Met haar kun je soms lachen. Timothy ploft neer op haar strozak.

Bovengronds

“Myrthe?”

“Hmm?”

“Snappen ze het nou nooit?”

“Ze snappen het wel, maar we kunnen er toch niets aan veranderen?”

“Jullie willen er niets aan veranderen en weet je waarom...?”

“Nou waarom?” vraagt Myrthe die het antwoordt onderhand wel weet.

“Omdat jullie oude wijven zijn, daarom!”

“TIM!” klinkt een schreeuw vanuit het woonvertrek.

“Wieven, ik bedoelde Wieven, Twynty Treintje,” zegt hij snel.

Timothy vindt het lastig dat de Wieven zo’n scherp gehoor hebben. Zo kun je bijna nooit iets stiekem doen!

“Myrthe, wanneer mag ik weer eens naar buiten? Weet je dat mijn vel hier helemaal verschrompelt? Dat komt door die benauwde lucht onder de grond!” Demonstratief steekt hij zijn puntige neusje omhoog en snuift de lucht in.

“Allemaal kletspraatjes,” antwoordt Myrthe.

Rustig borstelt ze haar lange, rode haar. Die trage beweging geeft haar rust. Ze ziet in haar spiegelbeeld het verschil met de elf. Haar huid is bleek, bij het witte af. Wieven krijgen weinig zonlicht en daarom zijn hun huid en haren kleurloos. Alleen door hun haar te verven houden ze die mooi rood. Zal Timothy door het ondergronds leven ook zo verbleken? Ze begrijpt best dat het niet leuk is. Maar wat moeten ze dan?

Timothy moppert weer verder.

“Ik ben geen Wit Wief hoor! Elfen horen boven de grond te leven. Lekker door de bossen te rennen, in bomen te klauteren en te zwemmen in een riviertje.”

“Jij komt niets tekort, Timothy Eldrich. En trouwens, aan wie heb je het te danken dat je hier zit?”

Daar hoeft de elf niet lang over na te denken: “Agnes McDowell!”

Myrthe denkt aan de Schotse heks Agnes. Agnes, toen heks in opleiding, moest voor een van haar opdrachten jurylid zijn bij een elfenrechtszaak. Daarbij werd Timothy veroordeeld. Door zijn eeuwige trek naar eten had hij veel meer genomen dan hem was toegestaan. Hij had voedsel gestolen waardoor zijn elfengroep in moeilijkheden kwam. Agnes dacht dat hij een kleine straf zou krijgen, maar de rest van de jury dacht daar anders over. Toen zij hoorden dat Agnes naar Holland zou gaan werd al snel beslist dat zij de elf moest meenemen naar Lochem. Naar hen, om hem tien jaar op te vangen en hem te leren wat wel en wat niet kan. Maar dat het de schuld van Agnes was dat hij hier zat? Nee, het was zijn eigen schuld.

“Heb jij de afgelopen jaren nou niets geleerd, manneke? Jij bent zelf de oorzaak van deze situatie.”

“Nietwaar!”

“Welwaar!”

“Als Agnes McDowell er niet was geweest in Stonehenge, dan had ik helemaal niet naar Holland hoeven te gaan. En dan was ik ook mooi niet bij jullie terecht gekomen.” Hij haalt de ketting onder zijn trui tevoorschijn en speelt er mee.

Myrthe ziet het in haar spiegel. Die ketting heeft Timothy van zijn vader gekregen toen hij met Agnes mee moest. Het herinnert hem aan zijn familie en huis. Ze heeft met hem te doen. Het is ook niet makkelijk. Met zijn zesentwintig jaar is hij niet veel meer dan een snotneus. Niets vergeleken met hen. Twyn is als oudste van hen al honderdzevenentachtig.

Eindelijk

“Timothy?”

“Ja-a-a!” antwoordt hij chagrijnig. Er zal wel weer een klacht komen.

“Als je nou straks goed je best doet en je schoolwerk af hebt, dan neem ik je mee bij het voedsel zoeken.”

“Buiten?” vraagt hij, opeens gretig.

“Ja, buiten. Maar je kent de voorwaarden, hè?”

“Ja, eh, niet verder dan tien meter bij jou vandaan gaan.”

“Want anders...?”

“Anders krijg ik geen eten!” klinkt het met een diepe zucht.

Myrthe vlecht haar haren. In de spiegel ziet ze dat Timothy er iets beter uitziet nu hij weet dat hij al snel boven de grond mag.

Dyne en Twyn kijken elkaar aan en glimlachen. Geen eten krijgen is de enige straf die werkt bij de elf met zijn eeuwige eetlust. Ze zijn eigenlijk wel tevreden met hoe het nu gaat. Hij zou de vrijheid wel aankunnen. Zou hij zonder brokken een opdracht kunnen uitvoeren?

Het lijkt wel een doolhof die onder de Lochemse Berg begint en alle kanten op loopt. Maar net als haar zusters weet Myrthe vrij precies op welke plek ze zich bevindt. Hier is ze onder een dicht begroeid stuk bos, altijd goed voor het vinden van eetbare dingen. Ze steekt haar hoofd omhoog door het tunneldak. Voorzichtig kijkt ze om zich heen. Er is niemand te zien. Myrthe werkt zich omhoog tot ze boven de grond is. Nu zal ze Timothy naar boven trekken.

Timothy houdt zijn handen voor zijn gezicht. Hij wil geen zand inademen als Myrthe hem omhoog trekt. Boven de grond klopt hij zijn kleren af, doet zijn rugzak om en snuift de boslucht diep in.

Myrthe glimlacht als ze zijn blijde gezicht ziet. Het is ook niets voor Timothy om zo lang ondergronds te zijn. Hij moet iets ondernemen. Iets wat hij buiten kan doen.

Na vier jaar lessen in verantwoording kunnen dragen moeten ze hem hun vertrouwen geven en kijken of hij dat vertrouwen waard is. Vanavond moet ze het er maar eens met Twyn en Dyne over hebben. Weer gaat haar hand naar beneden. Ze haalt een rieten mand omhoog. Hierin kan ze de vruchten en zaden doen die ze vinden.

“Help jij me mee, Timothy?”

“Mag ik niet spelen?”

“Als je me helpt, zijn we sneller klaar en dan kunnen we misschien...”

“Naar Agnes McDowell en de speeltuin?” roept Timothy opeens enthousiast.

“Agnes McDowell? En net was je nog kwaad op haar!”

“Niet op Agnes. Maar omdat ze daar was toen ik straf kreeg. Agnes was eigenlijk wel grappig.”

“Grappig?” vraagt Myrthe. Ze stopt enkele paddenstoelen in haar mand.

“Ja, ze deed zulke gekke dingen,” antwoordt Timothy die beukennootjes in zijn rugzak propt. Met zijn kleine vingers is beukennootjes rapen makkelijker dan voor Myrthe met haar lange, knokige vingers.

“Toen ze met haar bezem zomaar in zee dook of zo. En dat gemopper met haar hoed.”

Terwijl ze doorwerken praten ze over de avonturen die Timothy met Agnes McDowell en haar nichtje Georgie heeft beleefd. Als ze anderhalf uur later genoeg voorraad hebben verzameld gaan ze weer ondergronds.

Agnes en Georgie

“Poetsdoek meenemen!” roept Timothy als de etenswaren in de kast liggen.

Myrthe bukt zich en trekt een oude lap uit een mand. Uit het kastje erboven haalt ze een potje met wat meubelwas.

“Wat zijn jullie van plan?” vraagt Twyn.

“We gaan naar de Uitspanning,” antwoordt haar zusje.

“Myrthe, denk je eraan dat ze jullie niet zien?” waarschuwt Twyn.

“Ik maak me ijl. Trouwens, het is herfst, zoveel volk zal er niet zijn.”

“En mij zien ze niet. Dus waarom ik niet vaker naar buiten mag snap ik niet hoor!”

“Jij bent een kwajongen. Boven ben je in staat de boel in het honderd te laten lopen, eten te stelen en wie weet wat nog meer,” antwoordt Twyn op die vraag.

“Waarom geven we hem dan niet iets te doen bovengronds. Een opdracht, zodat hij bezig gehouden wordt,” stelt Myrthe voor.

Dyne glijdt het grote hol in. “Goed idee, Myrthe, stuur dat kleine manneke maar eens op pad. Na vier jaar moeten we toch eens een stapje verder gaan,” zegt Dyne die vanuit de tunnel het gesprek al volgt.

“En wat zou dat voor een opdracht moeten zijn? Wat kan een elfje doen?” vraagt Twyn, die het nog niet met haar zusjes eens is.

“Een elfje kan een heleboel doen hoor. Meer dan je denkt, puh!” zegt Timothy, die met rode oren het gesprek volgt. Zal hij vaker naar boven mogen? Er is bijna niets dat hij liever wil.

“Hoor, spuit elf geeft weer modder!” moppert Twyn. Timothy mag zich niet in hun gesprek mengen.

“Weet je wat? Wij gaan nu eerst naar de Uitspanning en intussen gaan we alle drie nadenken over wat we Timothy kunnen laten doen. Vanavond maken we dan een keus,” beslist Myrthe. Ze wil het gesprek beëindigen om ruzie te voorkomen.

“Hoepel maar op met dat onderdeurtje. Maar, Myrthe, ik beloof je niets. Ik wil er over nadenken, maar of we echt iets besluiten vanavond, reken daar maar niet op!” zegt Twyn en wuift dan het tweeketal weg.

Myrthe grijpt Timothy bij de hand en duikt snel een tunnel in. Ze leggen zwiggend hun route naar de Uitspanning van bakker Gait in Zwiep af. Als Myrthe ziet dat het boven de grond veilig is komen ze omhoog.

“Ben jij wel ij?” vraagt Timothy, die het Witte Wief gewoon kan blijven zien ook al is ze doorzichtig.

“Ja, dat is wel voor elkaar. We gaan eerst naar Agnes McDowell, oké?”

Op zijn korte benen rent Timothy razendsnel het bos uit en de wei in. Daar staat een vreemd gevormd voorwerp. Myrthe zweeft achter hem aan. Ze rilt even. Het is fris en omdat ze ijl is voelt ze dat sterker.

Timothy staat voor een wigwam van wilgentakken. Zevenentwintig wilgentakken telt hij. Vier jaar geleden kwam Agnes McDowell hier terecht na een val met haar bezem. Toen schoten die wilgentakken op uit de grond. Sindsdien zit haar lichaam daar gevangen. Dat is nu van hout, zwart hout. Ze leeft niet meer. Haar ziel is in haar heksenhoed gegaan en daar leeft ze door. Elk seizoen neemt Myrthe hem mee naar de wigwam en dan verzorgen ze het hout en de plek zodat Agnes zich niet hoeft te schamen. Het hout gaat in de was en de wilgentakken snoeien ze zodat ze niet te wild doorgroeien.

“Hoe zal het met Georgie en Agnes gaan, Myrthe? Hebben jullie nog iets van hen gehoord?”

“Als wij iets horen, dan zullen we jou dat zéker vertellen. Nee dus.” Ze scheurt een stuk van de poetslap af en geeft die aan de elf. Hij zal de onderkant in de was zetten, zij de bovenkant.

“Jammer dat we nu niet met Agnes kunnen praten hè, Myrthe?”

“Nou, wees maar blij dat dat niet kan. Ik vind het een prettig idee dat ze doorleeft in de hoed. Stel je voor dat ze hier maar voor zich uit zat te staren? Dat ze moet wachten tot er eindelijk eens iemand langs komt die haar gedachten kan horen. Nee, het is veel beter zo. Trouwens, Georgie kan haar hulp goed gebruiken als ze voor heks gaat studeren. Hoe oud is Georgie nu eigenlijk al? Laat me eens rekenen. Ze zal achttien jaar zijn, denk je niet, Timothy?”

“Ja, dat weet ik natuurlijk niet. Hoe moet ik dat nou weten?”

“Heb je haar nooit horen zeggen dat ze al ‘bijna vijftien’ was?”

“Nee, wij hadden het over heel andere dingen. Zeg, Myrthe, toen was het wel gezellig in het hol, hè? Toen ik niet de enige kleine was. Zijn er nou nooit eens kinderen die op visite komen?”

“Kinderen! Je zou Twyn eens moeten horen. Gek wordt ze van kinderen. Hoewel... we hebben wel eens erg gelachen. Die keer dat we die twee knapen ontvoerden. Je kunt je niet voorstellen hoe hard wij toen moesten lachen. Spierpijn kregen we ervan.”

Herinneringen

“Kinderen ontvoeren? Doen jullie dat dan?” vraagt Timothy ongelovig.

“Hó-hó, dat doen we normaal gesproken nooit. Wij bemoeien ons al jaren niet meer met de normale mensen.”

“Maar jullie deden het wel! Is dat al lang geleden?”

“Jeetje, daar vraag je me wat... ik denk zo’n negen jaar, ja, dat zal het zijn.”

“Dan heb ik dus mooi pech!” zegt Timothy met een diepe zucht.

“Nou, nou, wat een zucht.”

“Kunnen jullie echt niet weer een paar kinderen ontvoeren?”

“Oh nee, ik moet er niet aan denken. Je weet niet wat een ellende we ons daarmee op de hals haalden. Dat ging niet ongestraft hoor.”

“Van wie kregen jullie dan straf?” Timothy kan zich helemaal niet voorstellen dat de Witte Wieven straf kunnen krijgen, of zich zullen laten straffen.

“Die straf wordt door niemand gegeven. Er is een ijzeren wet: doe alles wat je wilt, zolang je maar niemand schaadt. En wat je fout doet zal in drievoud terugkomen.”

“En wat waren dat dan voor straffen?” vraagt hij nieuwsgierig.

“Oh, een tunnel stortte in waarbij de twee knapen bedolven werden. Zulke dingen.”

“Gingen ze dood?”

“Oh néé, ik moet er niet aan denken. Nee, Dyne kon hen beschermen totdat de heksen er waren en die...” dan stopt Myrthe met vertellen. Ze is ineens diep in gedachten.

“Wat deden die dan, vertel verder,” vraagt Timothy en trekt haar aan haar gewaad. Maar Myrthe droomt weg. Timothy poetst verder, terwijl Myrthe staat te dagdromen en berekeningen maakt op haar vingers. Timothy probeert steeds om Myrthe aan het praten te krijgen, maar hij kan haar niet uit haar droom wekken.

Als het poetsen klaar is trekt Timothy Myrthe aan haar gewaad uit de wigwamconstructie.

“Dag, Agnes, tot de volgende keer,” zegt hij en loopt in de richting van de speeltuin.

Timothy trekt Myrthe mee. Nu ze nog steeds ijl is zweeft ze een beetje en ze lijkt wel een grote ballon die hij op sleeptouw neemt.

Het is rustig in de speeltuin. Hier staan veel houten Wieven en Timothy zoekt bij hen een mooi plekje op waar Myrthe helemaal niet opvalt als ze niet beweegt. Nu moet ze echt stoppen met dagdromen en weer ‘vast’ worden. Te lang ijl zijn zal haar teveel uitputten.

Myrthe voelt eindelijk iets. Het zijn venijnige prikjes in haar hand. Ze wordt nu echt wakker.

“Stt, Myrthe, we zijn bij de speeltuin en af en toe lopen er mensen langs. Maak je zo meteen maar weer zichtbaar, op dit plekje val je niet op.”

Timothy heeft het gemakkelijk. Hij kan zoveel lawaai maken als hij wil, niemand hoort hem. Myrthe wordt weer zichtbaar en direct voelt ze zich weer opwarmen. Timothy klimt in de rekken, balanceert over stammen, rent over de waterbrug en zit achter konijntjes aan. Myrthe houdt hem vanaf haar plaats in de gaten. Hij kan hier weinig kwaad doen. En als iemand iets ziet bewegen zal men denken dat de wind er mee speelt.

Nu ziet ze hem naar de bakkerij lopen. Waarom kan ze nou niet even roepen dat ze dat liever niet heeft. Hij weet wel weer handig van haar handicap gebruik te maken. Hup, daar is hij al binnen. Ze kan wel nagaan wat hij daar doet. Alle restjes, van krentenbrood tot chocolade, van koekje tot gebakje, niets laat hij onaangeroerd. De snoeper!

Timothy blijft wel een half uur binnen. Dan komt hij fluitend naar buiten haar richting op.

“Timothy, je weet dat ik je daar niet naar binnen kan laten gaan,” fluistert ze kwaad.

“Dan moet je me daar maar weghalen,” zegt hij met een grijns.

“Rotjoch, je weet best dat wij nooit over de drempel van een mensenwoning mogen komen.”

“Maar elfen mogen dat wel. Dus ik snap niet waarom je het dan niet goed vindt. Krijg jij straf als ik naar binnen ga?”